

Forslaget lægger op til, at man kan få stillet spørgsmålet, når man skal have udstedt pas. Dette sker dog tit i borgerservice, som ofte er på et rådhus eller et kommunekontor, og det vil ikke blive behandlet af et sundhedsfagligt personale. Det er uhensigtsmæssigt, mener vi i Dansk Folkeparti. Vi mener, at det er vigtigt, at man kan blive rådgivet i de spørgsmål, man vil kunne have i den pågældende situation. Det er ikke altid nemt blot at tage stilling. For mange kan det dreje sig om uafklarede spørgsmål om døden. Man kan eventuelt have haft oplevelser tidligere, der gør, at man frygter fejl eller noget lignende i situationen. Mange har et uafklaret forhold til døden, da vi herhjemme opfatter det som et tabuemne. Derfor er det vigtigt, at det er en sundhedsfaglig person, der kan svare på disse spørgsmål.

Forslaget lægger også op til, at hjernedøds-kriteriet bør indgå som et element i folkeskolens læseplaner, hvilket vi ikke kan støtte.

Andre partier mener, at man skal være donor fra fødslen – også kaldet formodet samtykke. Det vil sige, at man skal melde *fra* i stedet for at melde *til*. Det kan vi slet ikke tilslutte os i Dansk Folkeparti, da vi som tidligere nævnt mener, at det skal være frivilligt. Samtidig kan vi se, at Sverige har den ordning, men at man ikke får flere organer af den grund, fordi folk melder fra i sidste øjeblik.

I Dansk Folkeparti sætter vi vores lid til det nyoprettede center for organdonation. Det har set dagens lys på direkte foranledning af Dansk Folkeparti. Centeret skal først og fremmest koordinere indsamlingen af organer og hjælpe de mindre sygehuse, der måske mangler den nødvendige ekspertise på området, til at bevare og beskytte indsamlede organer. Hertil kommer, at centeret får en kæmpe opgave med at informere borgerne om organdonation, ikke mindst de pårørende, som – ofte på grund af misforståelser og hensyn til afdøde – trods den afdøde persons ønske om at gavne et livstruet medmenneske med et organ.

At donere sine organer er en stor beslutning, fordi det berører de store spørgsmål om liv og død. Her skal det nye center løfte den meget store opgave med at fortælle danskerne, at organer faktisk er en af de største gaver, vi kan give til mennesker, der er truet af dødbringende sygdomme. Men det skal foregå ad frivillighedens vej.

I Dansk Folkeparti ser vi velvilligt på forslaget, hvis de nævnte punkter kan udelades.

Kl. 12:12

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er SF's ordfører, hr. Kamal Qureshi.

Kl. 12:13

(Ordfører)

Kamal Qureshi (SF):

Vi vil gerne starte med at takke fru Pia Christmas-Møller for at rejse den her væsentlige debat. Det er jo en af de debatter, som er vanskelig at tage og vanskelig at rejse, men som ikke desto mindre er nødvendig at tage.

Jeg ved også, at det kan være vanskeligt at tage personligt stilling. Jeg havde jo selv længe haft ønske om at være organdonor, men det er faktisk ikke forfærdelig længe siden, jeg fik tilmeldt mig. Jeg tror, at det måske er et par år siden. Det var simpelt hen på grund af, ja, man kunne kalde det for dovenskab eller måske sige, at det ikke var enkelt nok. Man fik ikke lige gjort det. Og det tror jeg sådan set også er gældende for en lang række andre mennesker.

Vi ved jo, at op til 85 pct. af den danske befolkning overvejer at tilmelde sig. Det siger de i hvert fald, når man spørger dem. Men det er kun knap 12 pct., der rent faktisk har fået sig tilmeldt. Generelt set er der stor velvilje i befolkningen over for at tilmelde sig donorregistret, men folk får det ikke gjort. Derfor vil vi fra SF's side gerne fokusere på at gøre muligheden for tilmelding nemmere. Og det vil vi gøre af nogle meget afgørende og principielle grunde.

Den væsentligste grund er for os, at vi mener, det for at skåne de pårørende, der på tragisk vis har mistet en af deres kære, er nødvendigt, at man undgår at bringe dem i en situation, hvor de oven i deres tragedie og sorg også skal tage stilling til, om der må tages organer fra den afdøde. Oftest vil de jo være i en situation, hvor hjertet banker, og hvor kroppen er varm, for det er jo det, at personen er i live, der er grundlaget for, at man kan bruge organerne. Og dér ville jeg i hvert fald – og sådan tror jeg, at mange ville have det – være glad, hvis jeg ikke skulle træffe den afgørelse, men hvis jeg vidste, at den pågældende person selv havde truffet afgørelsen på forhånd. For jeg tror godt, jeg ved, hvad jeg ville sige, hvis jeg skulle træffe afgørelsen for en af mine nære pårørende om, hvorvidt der måtte skæres i vedkommende, mens jeg stod med sorgen. Den afgørelse ville jeg gerne være foruden. Og sådan tror jeg, at mange mennesker har det.